

M I A S H E R I D A N

A szerelem
csillagjegyében 5.

Becoming
CALDER

Calder útja

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Írta: Mia Sheridan
A mű eredeti címe: Becoming Calder (Sign of Love Book 5)
Becoming Calder by Mia Sheridan © 2014

Fordította: Sándor Alexandra Valéria
A szöveget gondozta: Molnár Eszter

This work was negotiated by Bookcase Literary Agency
on behalf of Rebecca Friedman Literary Agency.

A történet fikció. A nevek, a szereplők, a helyek, illetve a történet egyéb részei vagy összefüggései a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen egybeesés bizonyos eseményekkel, helyszínekkel, élő vagy régebben élt személyekkel a véletlen műve.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 457 173 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Korom Pál, Schmidt Zsuzsa
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Ezt a könyvet Maegannek,
a prima favoritámnak ajánlom.
A legfantasztikusabb anyának, akit ismerek.*

A Vízöntő legendája

A görög monda szerint Ganümedész kivételesen jóképű trójai fiú volt. Zeusz felfigyelt rá, s azonnal eszébe jutott, hogy tökéletes pohárnok lenne belőle.

Ezért hát sas képében megragadta, és felvitte az istenek otthonába, hogy szolgálja őket. Ganümedésznek végül elege lett, szembeszegülése jeléül kiöntötte az istenek összes borát, nektárját és vizét, mert nem volt hajlandó többé Zeusz pohárnoka lenni.

A víz mind rászakadt a földre, napokig tartó, szakadatlan esőzést hozva. Akkora özönvíz támadt tőle, hogy az egész világot maga alá temette. Ganümedészt később Vízöntőként, az eső isteneként tisztelték, s felemelték a csillagok közé.

PROLÓGUS

„és a homályt elvettem, amely szemed ülte eleddig,
hogy jól ismerd föl, melyik itt isten, melyik ember.”

Homérosz: *Iliász*

Devecseri Gábor fordítása

A BUSZRÓL LESZÁLLVA RÖGTÖN MEGCSAPOTT A KIPUFOGÓGÁZ és a rothadó szemét szaga. Felfordult a gyomrom, ezért balra tartottam, hogy ne kelljen túl közel mennem az előttem sorakozó, telepakolt kukákhoz.

Megakadt a szemem a kupac tetején heverő, félig megevett hamburgeren. Az ösztöneimtől vezérelve majdnem megfogtam és betömtem a számba, de inkább ökölbe szorított kézzel továbbmentem. Nagyon éhes voltam, fájdalmasan éhes – viszont nem jutottam el arra a pontra, hogy a szemétből egyek. Legalábbis *még* nem.

Az állomás ajtaján belépve körbenéztem a félhomályban. Keresem a jegypénztár felé mutató táblákat. Útbaigazításra volt szükségem, hogy eljussak oda, ahová igyekeztem.

A kinti világban legalább minden ki van táblázva. Ahogy felidéztem ezt a mondatot, úrrá lett rajtam a fájdalom. Kihúztam magam, és beljebb mentem.

Megláttam a jegypénztárt, aztán elindultam felé a következő buszra várakozók között. Találkozott a tekintetem egy fiatal sráccal, aki lógó

nadrágot és hatalmas pulcsit viselt. Kissé elkerekedett a szeme, majd odakocogott hozzám, és tartotta velem a lépést.

– Szia, szivi! Elveszettnek tűnsz. Segíthetek?

Megráztam a fejemet. Különös szag áradt belőle: valami kesernyés és gyógynövényes. Gyorsan rápillantottam az arcára. Középről látszott, hogy vörös a szeme, és laposakat pislog. A szemem sarkából láttam, hogy engem néz, és fel-le mozgatja a fejét, miközben végigmér.

Sietősebbre vettem a tempót. Tudtam, hogy kétségbeesettnek tűnök. *Az is voltam.* Félttem, el voltam veszve, lesújtott a veszteség, és kimondhatatlan gyötrelem kavargott bennem. *Tényleg* segítségre volt szükségem. Úgy festettem, mint aki nem is e világból való – ezzel tisztában voltam. De nem voltam annyira naiv, hogy a mellettem sétáló férfit abba a kategóriába soroljam, aki valóban segítene.

– Nincs is csomagod, bébi? Az meg hogy lehet? Van hol aludnod?

Felém nyúlt, hogy kisimítsa a hajamat az arcomból. Összerezzen-tem az érintésétől. Továbbmentem, még inkább gyorsítva a tempón. Félelem kavargott a zsigereimben, üres gyomrom pedig felfordult, így émelyegni kezdtem.

– Bakker, olyan a hajad, mint az olvasztott arany. Az arcod meg, mint egy angyalé. Úgy nézel ki, mint egy hercegnő. Mondták már neked?

Valami kis félig nevető, félig zokogó hang tört volna ki belőlem, ha nem veszek gyorsan egy mély levegőt, hogy visszatartsam. Felszökött a pulzusom, amikor a srác úgy vette az irányt, hogy közelebb kerüljön hozzám, és emiatt balra kellett tartanom, hogy ne ütközzünk össze. Oldalra pillantva láttam, hogy egy halványan megvilágított folyosóra akar terelni, ami úgy nézett ki, mintha valami takarítószekrényhez vezetne. Ijedten körülnéztem, hogy ki tudna segíteni, vagy hová menekülhetnék, amikor megragadta a karomat. Belenéztem a

hunyorogó szemébe. Most már megfeszült az állkapcsa. Közel hajolva suttozni kezdett:

– Ide figyelj, hercegnő! Egy ilyen lány, mint te, sokat tud nyújtani. Én pedig üzletember vagyok. Akarod hallani az ajánlatomat, hercegnő?

Megint vadul megráztam a fejemet, miközben mérlegettem a me- nekülési lehetőségeket. Sikíthatnék. Biztos, hogy akadna legalább egy rendes ember a közelben, aki segítene. Megpróbálhatnék meg- küzdeni vele, de ilyen gyengén és fáradtan könnyedén felülkereked- ne rajtam. Ekkor éreztem, hogy valami éles dolog nyomni kezdi a testemet a vékony dzsekimen és a pamutpólómon át. *Jaj, istenem, kést nyomnak az oldalamhoz!* Lepillantottam a kezére. Egy kis ezüst- pengét szorított hozzám. Aztán megint a szemébe néztem, amiben eltökéltség és izgalom elegye tükröződött.

– Velem jössz, hercegnő, és akkor nem kell ezt használnom! Tet- szeni fog az ajánlatom, megígérem. Lesz benne neked egy csomó pénz. Szereted a pénzt, hercegnő? Ki ne szeretné a pénzt, mi?

– Vedd le róla a kezedet, Eli! – szólalt meg mögöttünk egy mély hang. Egyszerre kaptuk fel a fejünket Eli-jal, és láttuk meg a nagy- darab pasast, aki lazán, leeresztett karral, szinte unott arccal állt ott. Elkerekedett a szemem, amikor észrevettem, mennyi szín és minta kavargó a nyaka bal oldalán, egészen az álláig, és izmos karjait is ugyanolyan bonyolult tetoválás fedi.

– Ez nem a te dolgod, Paul – vetette oda Eli.

– A francokat nem! Ha meglátok egy csótányt, eltaposom a csiz- mámmal. Zavarnak a csótányok. Te pedig csótány vagy, Eli. Engedd el, vagy itt foglak eltaposni a buszállomáson, az összes többi csótány szeme láttára.

Paul végig ránk szegezte a tekintetét, Eli viszont jobbra fordította a fejét, úgyhogy követtem a tekintetét egy csapatnyi hozzá hasonlóan

öltözött srác felé, akik az állomás előtt üldögéltek egy padon, és félénk sandítva vigyorogtak.

Utána Eli megint Paulra nézett. Éreztem, hogy egy kissé enyhül a szorítása a karomon. Undorodva felhorkant, és durván Paul felé lökött.

– Így is túl sok ribancra kell költenem. Vigyed!

Azzal elfordult, és eltűnt arra, amerről jöttünk.

Paul megfogta a csuklóm, mire ijedten felsikkantottam. Megfordulva magával húzott a bejárat felé. Tiltakoztam, de akkora volt, mint egy medve, úgyhogy még csak le sem tudtam lassítani.

– Kérlek... – mondtam neki. – Kérlek, engedj el!

Hisztérikusan csengett a hangom.

Kiléptünk az ajtón, és a kinti világ fényében megint hunyorognom kellett. Paul elengedte a csuklóm, és szembefordult velem.

– Szőkevény vagy?

Addig hátráltam, amíg meg nem éreztem a buszállomás falát a sarkamnál.

– Szőkevény? – ismételtem.

Paul szemügyre vett.

– Aha. Megszöktél valahonnan? Keresnek?

Lassan megráztam a fejemet. A kérdéstől minden porcikámat elárasztotta az alig kordában tartott gyöttelelem.

– Nem. Senki sem keres. Kérlek... Csak ki akarok jutni innen.

– Mi a neved? – kérdezte kedvesebb hangon.

– Eden – suttogtam pislogva.

– Merre indultál, Eden? – hunyorgott rám Paul.

Rámeredtem. Láttam, hogy zord külseje ellenére őszinte aggodalom csillan a szemében. Nagy nehezen kifújtam a levegőt.

– A Grant and Rothfordhoz.

– Grant and Rothford? Az ékszerbolt?

– Igen – bólintottam. – Meg tudod mondani, hogy jutok oda?

– Az csak kábé tízsaroknyira van innen. Elmondom, hogy jutsz oda, de utána ne gyere vissza ide, hallod? Ez nem magányos fiatal lányoknak való hely. Szerintem rájöttél, ugye?

Az ajkamra harapva bólintottam.

– Nem fogok visszajönni.

Ha minden a terveim szerint alakul, akkor este már szállodában alszom. Lesz étel a pocakomban, és végre nyugodtan kisérek magam.

Paul az utcára mutatott.

– Menj arra a Main Streetig, ott fordulj jobbra, és menj hatsaroknyit egyenesen! Ott lesz balra.

Felsőhajtottam.

– Köszönöm, Paul. Nagyon köszönöm. És köszönöm, hogy megmentettél a csótánytól.

Sikerült magamra erőltetnem egy icipici mosolyt, aztán megfordultam, és elindultam abba az irányba, amerre mutatta.

Már majdnem letértem a sarkon, amikor Paul a nevemet mondta. Megálltam, visszafordultam, és kérdő tekintettel néztem rá.

– Több taposó van ezen a világon, mint csótány.

Ezen elgondolkodtam egy pillanatra, közben oldalra biccentettem a fejemet.

– Csak az a baj, Paul, hogy a csótányok még a világvégét is túlélnek
– válaszoltam halkán, a szemébe nézve.

Zavartan rám mosolygott, mielőtt megfordultam és elsétáltam.

* * *

Amikor az utcán végignézve kiszúrtam a cégért, amit kerestem, ösztönösen benyúltam a farmerom zsebébe, hogy jéghideg markomba

zárjam az ott lapuló, súlyos aranymédált. Az volt a hátuljára írva, hogy Grant and Rothford Company. Az egyetlen ingóságom. Csiga-lassúsággal, éhesen, fázva és fáradtan tettem meg az út hátralévő részét.

Benyitottam, és a fűtött üzlethelyiség kellemes melege fogadott. Egy pillanatra csak megálltam, hogy néhány lélegzetet véve úrrá legyen rajtam a megkönnyebbülés, amiért eljutottam a célig, és meleg levegő simogatja kihűlt bőrömet. A pult felé vettem az irányt. De jobbra egy polcon észrevettem egy üveg ékszerdobozt, aminek préselt virágok voltak a rétegei között, és úgy néztek ki, mintha a bársonybélés fölött lebegnének. Megtorpantam, hogy közelebről is megnézzem. Elkerekedett a szemem, és rögtön könnyek szöktek bele. Ösztönösen felé nyúltam. Hajnalkák voltak. Pontosan tudtam. Ötvenkettő lapult a dzsekim belső zsebében, gondosan lepréselve egy műanyag zacskóban. Csak a medált, a virágokat és egy kis, kerek kavicsot markoltam fel, mielőtt elmenekültem. Csak ennyi emlékem maradt *róla*. Minden mást magam mögött hagytam, ami ismerős volt számomra. Mardosni kezdett a veszteség, gombóc gyűlt tőle a torkomba. Olyan heves érzés volt, hogy azt hittem, ledönt a lábamról.

Felemeltem a kezemet, hogy megérintsem az üveget. Egyik ujjammal körüljártam az annyira ismerős virág sötétkék szirmait. A testem viszont elgyötört volt, kimerült és éhes, úgyhogy egyetlenül megrándult a kezem, és beleütközött az ékszerdoboz melletti polcon lévő kristályvázába. Mintha lassított felvételen ingott volna meg és esett volna le a próbálkozásom ellenére, hogy elkapjam. Leesett a földre, hogy aztán darabokra törjön a lábamnál. Elakadt a lélegzetem, és felkaptam a fejemet, amikor odasietett hozzám egy nő.

– Jaj, csak a Waterfordot ne!

Az arcához kapta a kezét, és összeszorított ajkakkal állt az üveg-szilánkok előtt.

– Nagyon sajnálom – bökte ki. – Véletlen volt.

A nő fújt egyet. Jó karban lévő szépség volt: divatos, sötétszürke kosztium, elegánsan felkötött haj és tökéletes sminkben pompázó arc. Összehúztam magam vele szemben. Tudtam, hogy nézek ki. Olyan ruha volt rajtam, amit egy nálam szemlátomást sokkal nagyobb méretű valakinek a szárítókötéléről loptam. Három napja nem fürödtem, a hajam pedig szétterülve tapadt az arcom köré és a hátamra. A fenekem alá ért – sokkal hosszabb volt annál, mintsem hogy jól nézzen ki. A nő tetőtől talpig végigmért.

– Hát, akár véletlen volt, akár nem, ki kell fizetni az árát.

Összegörnyedtem.

– Nincs pénzem – suttogtam körülnézve. Felforrósodott az arcom, a boltban cirkáló néhány vásárló pedig feszengve elfordult. Szinte meglepett, hogy még mindig maradt bennem valamennyi büszkeség.

Elővettem az aranymedált a zsebemből.

– Abban reménykedtem, hogy el tudom ezt adni, és talán egy kis információt is kaphatok róla – céloztam arra, hogy segítséget szeretnék kérni. *Kérlek, segíts! Nagyon félek. Nagyon fáj. Annyiféleképpen össze vagyok törve.*

A nő csípőre tett kézzel a medálra nézett, aztán rám, végül megint a medálra. Kivette a kezemből, hogy a fény felé tartsa. Aztán visszaneézett rám.

– Hát, szerencséd van, ez arany. Valószínűleg fedezi a váza árát.

Tovább vizsgálgatta gondosan manikűrözött kezében forgatva.

– De semmiképp sem tudok róla többet mondani, mert nincs rajta semmi gravírozás vagy személyre szabott minta.

Ekkor hátranézett a válla fölött egy férfit, aki éppen akkor fejezte be a dolgát egy vásárlóval, és elindult felénk a pult mögül. A nő a padlón heverő szilánkokra mutatott.

– Philip, feltakarítanád ezt, amíg én ezzel a... lánnyal foglalkozom?

– Hogyne – méregetett kíváncsian Philip.

Követtem a nőt a pulthoz.

– Itt várj, amíg lemérem! Nincs meg a hozzá való láncod?

– Nincs – ráztam a fejemet. – Csak a medál.

A pultnál álltam, kezemet az üveglapon nyugtatva. Amikor észrevettem, hogy mind a kettő látványosan remeg, inkább felemeltem és összedörzsöltem őket. Próbáltam a tudatom erejével helyretenni a testemet. A szívem tompán vert. Fojtogatott a félelem és a kétségbeesés, alig bírtam nyelni.

A hátam mögé pillantottam, ahol a nő bement egy ajtón az üzlet hátsó részébe, és az üvegen keresztül láttam, hogy egy idősebb férfival beszél. A férfi homlokát ráncolva rám nézett, aztán bólintott. Egy másodpercre elidőzött rajtam a tekintete, mielőtt megint arra tévedt, amit a kezében tartott. A nő megfordult, és kijött az ajtón, hogy beálljon a pult mögé.

– Ezerkétszáz dollárt tudunk adni a medálért, ami egy kicsit kevesebb, mint amennyibe a váza került, de hajlandóak vagyunk engedni az árából, így a probléma megoldva.

Hányinger kerülgetett.

– Kérem, szükségem van arra a pénzre – emeltem fel a hangomat.

– Ez minden, amim van.

– Tényleg nagyon sajnálom, de nem tehetek semmit. A vázát ki kell fizetni. Nem nyelhetjük le csak úgy a veszteséget. Ez itt egy üzlet.

– Kérem – ismételtem még hangosabban, és két tenyeremmel rácsaptam a pultra. A nő ijedten összeszorította a száját, aztán felém hajolt, én pedig meghátráltam.

– Hívjam a rendőrséget, kisasszony? – suttogta durván, alig mozdítva a száját.

Úrrá lett rajtam a rettegés. Kissé meginogtam, mielőtt rávettem magam, hogy felegyenesedjek. Vadul megráztam a fejemet.

– Nem – nyekegtem. Vettem egy nagy levegőt. – Kérem, én csak... semmi pénzem nincs, és az a medál...

Újabb mély lélegzetet vettem, mert nem voltam hajlandó elsírni magam előtte meg a vásárlók előtt, akik úgy tettek, mintha csak nézelődnének, de igazából a párbeszédünkre figyeltek.

– Ez a medál minden vagyonom. Szükségem van az érte kapott pénzre, hogy legyen hol aludnom ma éjjel. Kérem...

Szánalmasan fejeztem be.

Valami együttérzésféle villant a nő szemében, de aztán hátrahúzódozott, és karba fonta a kezét.

– Sajnálom, én nem tehetek semmit. Van egy hajléktalanszálló odaát az Elm Streeten, az ezernégyszázas szám alatt. Néhányszor elmentem előtte. Most pedig meg kell kérnem, hogy hagyja el az üzletet.

Lehajtottam a fejemet. Túlságosan rosszul voltam, fáradt voltam, és össze voltam törve ahhoz, hogy nekiálljak veszekedni. Hogy sikerült elpazarolnom az egyetlen esélyemet a pénzre és a biztonság lehetőségére? Most már szó szerint nem volt semmim. Egyáltalán semmim – kivéve a rajtam lévő lopott ruhát, a préselt virágokat és a zsebemben lapuló kis kavicsot. Sarkon fordultam, és kábán kisétáltam a boltból. Az utolsó csepp remény is elhagyott.

Egy darabig céltalanul flangáltam a város utcáin, talán órákig. Azt sem tudom, meddig. Egyre jobban elgyengültem, a lépteim pedig lelassultak. Megláttam magam előtt egy padot, úgyhogy megálltam, és lerogytam rá, aztán átöleltem magamat. Most már kezdett leszállni az este, így még hűvösebb volt – a dzsekim pedig túl vékony ahhoz, hogy melegen tartson.

Honnan merítesz ennyi erőt, Hajnalka? – kérdezné tőlem ő.

Belőled – válaszolnám, és mosolyogva magamhoz húznám.

De most nem volt ott. Honnan meríthettem volna erőt?

Felnéztem a tőlem jobbra lévő utcanévtáblára. *Elm Street*. Mélyet sóhajtottam. Van még bennem annyi erő, hogy gyalogoljak még egy kicsit? Igen, egy meleg ágyért és egy tál ételért cserébe talán van. Még akkor is, ha egy hajléktalanszállóról van szó. Átvészelem a ma éjszakát, aztán majd kitalálok valamit. A szállón talán valaki meg tudja mondani, hol található munkát, vagy *valami*.

Felálltam és odasétáltam az Elm Streethez. Megnéztem, hogy jobbra kell indulnom az ezernégyszáz számhoz. Vacogott a fogam, ezért séta közben is átöleltem magamat, és behúztam a nyakam a szél miatt.

Elöttem sorba gyűltek az emberek, úgyhogy a nyakamat nyújtogatva, lábujjhegyen igyekeztem kislabizálni a fejük felett, hogy a szálló-e az.

– Alvóhelyet keresel? – kérdezte tőlem egy idősebb férfi a sor végén borzas, fehér hajjal, piszkos dzsekiben.

Még jobban dideregve bólítottam.

– Ez a hely férfiaknak van – közölte. – De egy ilyen csinos lány, mint te, biztos jó pénzt keresne ott a sikátorban – biccentett hátrafelé, aztán rám sandítva felröhögött.

Már megint ez a téma. A szex. Mégis volt a birtokomban valami, ami értékes. Szívesen letagadnám, de egy pillanatra fontolóra vettem. Annyira éhes voltam, szörnyen éhes, és nagyon fáztam. Egyre kurtább lett azoknak a dolgoknak a listája, amiket ne tettem volna meg, hogy csillapítsam az üres gyomrom fájdalmit és a vacogást.

Összeszedtem a büszkeségem maradékát, aztán elfordultam.

Ő vár rám egy forrásnál, a meleg napfényben. *Várni foglak. Remélem, nem sokáig kell majd várnom.*

Nagyjából egy háztömbnyire jutottam, mielőtt elkezdtek folyni a könnyeim. Eluralkodott rajtam a pánik. *Jaj, ne! Jaj, ne! Nem sírhatsz. Ha sírsz, akkor szétcsúszol.* Ez a gondolat előtérbe hozta, hogy milyen borzasztó helyzetben vagyok. Szükségem volt valakire. *Bárkire.* Sokan elsétáltak mellettem, de nem tartoztam egyikükhöz sem, és egyikük sem tartozott hozzám. Nem is vettek észre. Nem érdekeltem őket. A sóvárgás mellett keserűség kerített a hatalmába. Leültem valami lépcsőre, a térdemre hajtottam a fejemet, és bőgtem.

– Kisasszony?

Felkaptam a fejemet, és a könnyfátyolon keresztül egy idősebb, öltönyös férfit pillantottam meg. Igyekeztem elállítani a könnyeimet, amennyire lehetett, megtöröltem a szememet, majd reszketve mély lélegzetet vettem, hogy összeszedjem magam.

– Én vagyok a Grant and Rothford tulajdonosa – mondta halkán és feszengve.

Ekkor összeállt a kép. Ő volt ott az üvegajtó mögött, vele beszélt az eladónő. *A tulajdonos.* Jaj, ne! Még több pénzt akar a vázáért? Most vajon kihívja a rendőrséget? Nem mehetek a rendőrségre. Nem lehet.

Túl gyorsan pattantam fel. Két lépést sikerült megtennem, aztán elsötétült előttem a világ.

ELSŐ KÖNYV

ACADIA

„Mindent megszépít a biztos halál.
Soha nem leszel ennél bájosabb.
Ez a pillanat is elillan.”

Részlet a *Trója* című filmből

ELSŐ FEJEZET

CALDER TÍZÉVES

A LÁNY EGY KEDDI NAPON BUKKANT FEL. Emlékszem, mert éppen babot öntöztünk, és a babot mindig csak ezen a napon kellett meglocsolni. Előbb hallottam a fehér terepjáró hangját, mint hogy láttam volna. A sarkon befordulva felverte maga után a port, és egyenesen felénk tartott a földeken. A szememet megerőltetve sikerült kivennem Hector Bias alakját a vezetőülésem, mellette pedig egy szőke fejet. A homlokomhoz emeltem a kezemet, hogy árnyékoljam vele a tűző sivatagi napot, de hiába hunyorogtam, hogy jobban belássak, a szélvédő visszaverte a fényt, ráadásul túl távol voltak.

– Itt van Hector! – kiáltottam.

– Pszt, Calder! – dorgált meg anyukám. – Hector örülni fog, ha látja, milyen keményen dolgozol.

Azért mosoly ült ki az arcára, ahogy a közeledő terepjáróra nézett. Végül megfordult, hogy folytassa a munkát. Erre forgattam a szememet, és a háta mögött kiöltöttem a nyelvemet, de mellé görnyedve én is nekiláttam, hogy megadjam a baboknak azt a három centi vizet,

ami ahhoz kellett, hogy jó magasra nőjenek, és ellássanak minket élelemmel. Százhusz embert.

Utána nem láttam a lányt. A főépületben lakott Hectorral. Ő volt a kiválasztottja: a menyasszony, aki majd ott fog állni az oldalán, amikor minket, a népét üdvözlük majd az istenek Elysiumban, a mennyország legtündöklőbb paradicsomában.

Persze mindannyian látni akartuk. Mindenki kíváncsi volt a nőre, akiről úgy tudtuk, hogy Hectorral együtt fog vezetni minket, miután eljön az özönvíz, és lecsap a világvége. Lényegében ő volt az esélyünk a túlélésre.

Hector első számú szeretőjétől, Miriam Anyától hallottuk a hírt, hogy vezérünk az egyik zarándoklatán akadt rá a lányra. De Hector sokáig volt távol, majdnem két évig, és csak nagyjából havonta kétszer jött vissza látogatóba, miközben a menyasszonya iskoláztatását szervezte, és gondoskodott róla, hogy felkészüljön a családjában betöltendő szerepére. Hatalmas feladat várt rá.

Úgyhogy elég nagy szám volt, amikor bejelentették, hogy végre bemutatják őt. Mindannyian gyorsan levetettük a piszkos lenvászon munkaruhánkat: a bő ing mellé a fiúk és a férfiak zsinóros nadrágot hordtak, a lányok és a nők pedig hosszú szoknyát. Arizonában persze olyan meleg a nyár, hogy én általában levettem az ingemet, és egy éppen kéznél lévő rongyot kötöttem a nyakamba, hogy letöröljem vele az arcomról az izzadságot munka közben. A kézzel készült anyagtól többnyire visketttem, de még mindig jobb volt, mint ha hagytam volna a szemembe csorogni a sós verejtéket. A fiúk közül volt, aki már ugyanígy tett, és úgy csinált, mintha az ő ötlete lett volna, de nem zavart a dolog. Nem ez volt az emberiség legnagyobb találmánya.

Miután tiszta nadrágot és inget húztam, kiszaladtam a kis kétszobás faházunkból.

– Időben gyere haza, Calder! – szólt utánam anya.

– Meglesz! – rikkantottam vissza.

A többi faház között elsétálva megköszörültem a torkomat. Tudtam, hogy rekedten, ércesen cseng a hangom, és néha fájt kiabálni. Anya azt mondta, hogy hároméves korom körül sokáig csak sírtam és sírtam, amivel egy kicsit tönkretettem a torkomat, vagy valami olyasmi. Azt mondta, nem emlékszik, miért vágtam neki a maratoni sírásnak, de egy nap úgy döntöttem, hogy nem leszek többé szomorú, és akkor vége lett. Szerinte nem olyan a természetem, hogy szomorúságot cipeljek magammal. Ez igaz is lehet, mert azóta nem voltam szomorú.

Bekopogtam Xanderék hátsó ajtaján. Tizenhat éves nővére, Sasha nyitott ajtót, kiengedett, hosszú, barna haja a hátára omlott. Végigjártam rajta a tekintetemet, aztán a szemébe néztem.

– Szia, Sash! – vontam fel a szemöldökömet, és úgy kihúztam magam, ahogy csak bírtam, mert szerettem volna egyforma magasnak tűnni vele.

Sasha a szemét forgatva hátraszólt.

– Xander! Itt van a kis barátod.

– Kis? – kérdeztem vissza sértődötten. – Csak tájékoztatlak, hogy nyolc centit nőttem a nyáron. Apa bejelölte a falon.

Sasha ráharapott az ajkára, mintha próbálná visszatartani a nevetést. Ekkor viharzott ki mellette Xander, aki megfogta a karomat menet közben, így muszáj volt futva követnem.

– Mi a fene? – lihegtem a földutakon végigrohanva.

Kis híján nekiütköztünk az öreg Willa Anyának, aki egy kis kocsin halomnyi gyógynövényt húzott maga mögött. Kiabált nekünk valamit, de mindig is nehéz volt megérteni a mondandóját, olyan sok foga hiányzott. Erre a problémára biztos nincs gyógynövény.

Xander megállt, én pedig rácsaptam a vállára, amikor végre utolértem. Nevetve kitért a következő csapás elől.

– Hé! Mindjárt kedvesebb leszel hozzám. – Körülnézett, aztán közel hajolt, és suttogva folytatta: – Nézd, mit csórtam!

Négy szem tökéletes kockacukor volt a markában.

– Az őrhelyről van? – kérdeztem. Én is körülnéztem, aztán kinyújtottam a kezemet, és Xander kettőt beleejtett a tenyerembe. Mindkettőt betömtem a számba, hogy aztán összetörjem őket a fogammal, és behunyt szemmel nyögjek fel az egész számat betöltő édes íztől.

Xander levonszolt az ösvényről, hogy lesújtó pillantást vessen rám. Csak egy kérdő tekintettel válaszoltam, mert tele volt a szám cukorral.

– Mi van? – motyogtam vállat vonva.

– Jesszusom, Calder! Mi ütött beléd? Nem tudod, hogy kell *kiévezni* valamit? Ki tudja, mikor kapsz legközelebb cukrot, erre mindkettőt betömöd a szádba, hogy egy pillanat alatt eltűnjenek? Híggagyú.

Aztán úgy meglökött, hogy hátratántorodtam. Próbáltam visszatartani a nevetést, hogy egyik cukor se essen ki a számból.

Xander a mutató- és a hüvelykujja közé fogott egy kockacukrot. Óvatosan megnyalta, aztán elhúzta a szája elől, hogy beszélni tudjon.

– Látod, Calder? Ha hozzájutsz valami jóhoz, akkor úgy kell csinálnod, hogy *sokáig tartson* – magyarázta az utolsó két szót hangsúlyozva. De mielőtt megint a szájához emelhetne volna, a birtokon futkározó komisz kutyák közül kettő felénk rohant, és úgy meglökötek, hogy megbotlott, és kiesett a kezéből a kockacukor. A kutyák mindkét szemet beletipiporták a földbe, miközben ugatva elvágattak.

Egy pillanatig csak bámultam a lábunk előtt összetiport kockacukrokat, aztán felnéztem a barátom döbbszent arcára. Tátva maradt a szája.

Úgy elkezdtem röhögni, hogy hétrét görnyedtem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Xanderre felpillantva láttam, hogy a döbbsent arckifejezést apró félmosoly váltotta fel, és hamarosan ő is nevetésben tört ki. Együtt kacagtunk a ragyogó, késő délutáni napsütésben.

Ezért is szerettem Xandert: tudott nevetni saját magán. Akkor már tisztában voltam vele, hogy ebben még a legtöbb felnőttnak is lenne hová fejlődni.

– Jaj, hagyd már abba, édesszájú! – indult el a főépület felé, ahová mindnyájunkat vártak, hogy szemügyre vehessük a menyasszonyt, akire mindenki olyan kíváncsi volt.

– Úgy hallottam, hogy angyalarca és istennőteste van – áhítózott Xander.

– Tényleg az a hír járja – bólintottam.

– Biztos úgy néz ki, mint azok a nők az Oscar-gálán – találgatta felfelé hunyorogva, mintha maga előtt látná a *People* magazint, amit néhány hónapja sikerült elcsórnia. Együtt lapoztuk át a faházuk mögé bújva. Tele volt hosszú, színes ruhába öltözött nőekkel, akik kis, ember formájú aranyszobrot tartottak a kezükben.

– Á, Hector nem venne feleségül egy olyat – vontam vállat. – Ők túlságosan...

Itt elhallgattam, mert gondolkodnom kellett rajta, hogy milyen tekintetben számítanának túl soknak a családunkban.

– Színesek – fejeztem be.

De biztos nagyon okosak is lehetnek, ha elnyertek egy akkora díjat.

– Ja, tudom – forgatta a szemét Xander. – Arra gondoltam, hogy talált egy olyan szép arcú lányt, akit olyan ruhába öltöztet, mint amilyet Miriam Anya hord.

Mindketten elcsendesedtünk egy pillanatra. Magam előtt láttam a jó öreg Miriam Anyát az összeráncolt homlokával meg a bő, szürke ruhájában. Xanderre pillantva észrevettem, hogy elfintorodott,